

*„Az angyaloknak sok dolguk van a földön: az emberekre vigyáznak... Mikor elalszunk őrangyalunk odaül ágyunk szélére... A démonokat elkergeti éjszaka s reggel felnyitja szemünket.”*

*(Márai: Angyalok)*

– Je voudrais un café gourmand, s’il vous plait – intett a pincérnek, s nézte a Boulevard Saint-Michel reggeli forgatagát. Jólesett a meleg kávé kortyolgatnia, s örült, hogy már franciául tudta kérni. Amióta francia rokon került a családba megtanulta, hogy a libamájat édes kenyérral, a füstölt lazacot blinivel kell szervírozni, ami egy sós, vastag palacsinta, és a crème brulée égetett krémet jelent. A család megmosolyogta, ha croissant-t, vagy madeleine-t sült reggelire, és biztos volt abban, hogy titokban kinevették, amikor vén fejjel elkezdett franciául tanulni. Mindez őt nem zavarta. Büszkén vállalta frankomán mivoltát, és örült, hogy a rokonlátogatások alkalmával többször átutazhatott Párizson.

A drága café gourmand-t itta most, amihez miniatűr sütemények, tejszínhab és gyümölcsdarabkák jártak, kávéházaktól függően, más-más variációban. Imádta ezt a kis luxust, s nem tudta elfogadni, hogy néhány éve, amióta férje egyik napról a másikra munka nélkül maradt, spórolniuk kellett. Ahogy múltak az évek egyre bizonyosabbá vált, hogy ötvenen felül már nincs sok esély új munkahelyhez. A száznál több pályázatra kapott elutasító válasz mindkettőjük számára elviselhetetlen volt, függetlenül az indoklás mikéntjétől.

S míg férje látszatra beletörődött helyzetébe, ő nem hagyta magát a kikökkent időtől megváltoztatni. Folyamatosan lázadozott ellene, s egyre nehezebben élte át, hogy megfordultak a családi szerepek.

– Minden tartalék elfogy egyszer, ha felesleges kiadásokba verjük magunkat – idézte fel most magában férje racionális kijelentését utazásuk tervezésekor.

– Ki dönti el mi felesleges? Évek óta nem mozdultunk ki itthonról.

– Az utazás luxus.

– Neked minden luxus! Nem fogunk éhen halni, ha meglátogatjuk a rokonokat Bordeaux-ban.

– Értsd meg, jelenleg nem utazhatunk.

Férje ellentmondást nem tűrő hangján érezte, hogy nem tudja meggyőzni. Az utazás felértékelődött számára, már nem csak kitörni vágyott a mindennapok egyhangúságából, hanem ezzel is lázadni a jelenlegi helyzete ellen.

– Ha te nem jössz, én egyedül is elmegyek! – mondta dacosan, s komolyan is gondolta.

Amikor reggel vonata befutott a Montparnasse pályaudvarra lelkesen tervezgette, hogy mit csinál majd egész nap Párizsban. Sétáljon a Champs-Élysées-en, vagy pihenjen a Luxembourg kertben a Medici szobornál? Álmodozzon a Tuilériák nyolcszögletű tava mellett, vagy nézze meg Mona Lisa mosolyát a Louvre-ban?

– Madame, voulez-vous autre chose?

Felnézett a pincérre, zavartan motyogta, hogy köszöni nem kér mást, fizetett, s elindult a Notre-Dame felé. Megborzongott a hús reggeli szélben, s beszívta magába a város balzsamos

illatát. A Szajna szürkészöld hullámain nedvesen csillant meg a napfény, álmosan pislogtak a rakpart házai. A Notre-Dame hatalmas, sötét hajóként úszott a távolban, s büszkén viselte faragott kőcsipkéit.

Az Angyal a hídon állt. Testét vékony, kék lepel burkolta, arcát aranszínű kendő rejtette. Olyan mozdulatlan volt, mint a jelmezbe öltözött szobor-pantomimesek szerte a világ nagyvárosaiban, akik csak akkor jelzik elevenségüket egy-egy meghajlással, fejbólintással, ha a földre lerakott tálkában pénzcsörgést hallanak. A hídhöz közeledve látta, hogy az Angyal int felé.

– Vártalak – mondta, s erős szárnyaival átölelte.

A meglepetéstől nem tudott megszólalni, bólintott, s engedte, hogy az Angyal kézen fogva vezesse.

A Notre-Dame előtti téren ugyanolyan megbabonázva nézte a két csipkézett tornyot, mint amikor gyermekkorában először látta a falusi moziban vetített filmben. A jelenetben sejtelmesen villódtak a fények, zúgtak a harangok, s már akkor tudta, hogy egyszer majd eljön ide az égiségű tornyokhoz, a fénysugárkoszorúval övezett rózsablakhoz, melyben „Miasszonyunk” néz le reá a kiseddel. A gyermekkori emlék boldogságának visszfénye most átjárta minden porcikáját, s áhítattal nézett az Angyalra. Megálltak a Szent Anna-kapunál.

– Segítek megtalálni a lelki békédet és szíved nyugalma. Légy türelmes és alázatos. Engedd el aggodalmadat, hiszen a szeretet mindent elsöprő fényével védelmezlek téged, a szeretteidet, az otthonodat és a javaidat. Félelem helyett e fényre és szeretetre összpontosíts, mert azt vonzod magadhoz, ami a szemed előtt lebeg. Szabad vagy, ha nincs benned félelem. Tudd, hogy mindig tökéletes biztonságban vagy a védőszárnyaim alatt. Menj, és imádkozz! A csoda megtörténik, ha erősen hiszel benne – biztatta az Angyal, s búcsút intett.

A katedrális hatalmas belső hajója homályos derengéssel fogadta. A festett üvegablakok ezernyi, csillogó színnel fonták körül, a bronz-sárga szobrok némán követték tekintetükkel. Tömjén és liliom illata párázott. Az imbolygó gyertyalángok langyos bővületében úgy érezte, mintha lebegne. Félálomban hallotta az orgona zümmögését, letérdelt, és az Angyalhoz fohászzkodott:

Mihály arkangyal, adj erőt, hogy elfogadjam jelenlegi helyzetemet!

Mihály arkangyal, adj erőt, hogy helyreálljon a családi békém!

Mihály arkangyal, adj erőt, hogy türelmes legyek!

Mihály arkangyal, óvj meg minden bajtól!

Egy féllábú koldus kéregetett a kijárat mellett, s az erős fényben hunyorognia kellett, ahogy pénzt kotorászott neki a táskájában. Beszívta magába a halványzöld rügyek édes illatát, s amint átment a téren, léptei nyomán foltokban táncolt az áprilisi napsugár.

Hazafelé a repülés egész időtartama alatt nyugodtnak és türelmesnek érezte magát, s meglepődött, mert férje ujjongó arccal várta a reptéren.

– Csoda történt! Elfogadták a pályázatomat, ma délelőtt állást kaptam!

Nem tudott megszólalni. Könnyeit nyeldeste, s csak ennyit mondott:

– Merci, Notre-Dame.

